

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 kwietnia 2013 roku

Sąd Rejonowy, VI Wydział Karny w Kłodzku w składzie:

Przewodniczący: SSR Mirosław Irzycki

Protokolant: Monika Schwenderling

po rozpoznaniu dnia 17 kwietnia 2013 roku

sprawy karnej

D. S. ur. (...) w B.

syna Z. i R. zd. L.

oskarżonego o to, że:

I. W okresie od czerwca 2012 roku do 18 października 2012 roku w K., woj. (...), uprzedmiotowi nękał H. N. poprzez wykonywanie wielokrotnych prób połączeń z jej numerem telefonu, wysyłanie licznych wiadomości tekstowych sms na jej telefon komórkowy zawierających obraźliwe treści, jak też bez jej zgody wykorzystywał jej dane adresowe do założenia firmy (...) umieszczając w Internecie ogłoszenia wiązane z działalnością firmy czym wyrządził jej szkodę osobistą w ten sposób, iż kierował do niej wierzycieli z żądaniami zapłaty za zaciągnięte przez siebie zobowiązania finansowe, a ponadto podszywając się pod nią umieścił obraźliwe informacje na stronach internetowych i portalach społecznościowych z danymi adresowymi i zdjęciami pokrzywdzonej H. N., czym działał na szkodę wymienionej;

to jest o czyn z art. 190a§1 i 2 kk

II. W dniach 15 i 19 września 2012 roku w K., woj. (...), w krótkich odstępach czasu działając z góry powziętym zamiarem, wysłał H. N. 2 listy w których groził jej pozbawieniem życia, przy czym groźby te wzbudziły u pokrzywdzonej uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione;

to jest o czyn z art. 190§1 kk w zw. z art. 12 kk

I. Oskarżonego D. S. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego czynu opisanego pod pkt I części wstępnej wyroku, a wyczerpującego ustawowe znamiona występku określonego art. 190a§1 i 2 kk i za to na podstawie art. 190a§1 kk w zw. z art. 190a§2 kk wymierza karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

II. Oskarżonego D. S. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego czynu opisanego pod pkt II części wstępnej wyroku, a wyczerpującego ustawowe znamiona występku określonego art. 190§1 kk w zw. z art. 12 kk i za to na podstawie art. 190§1 kk w zw. z art. 12 kk wymierza karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

III. Na podstawie art. 85 kk i art. 86§1 kk za zbiegające się przestępstwa wymierza oskarżonemu karę łączną 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

IV. Na podstawie art. 69§1 i 2 kk w zw. z art. 70§1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności oskarżonemu warunkowo zawiesza tytułem próby na okres lat 3 (trzech).

V. Na podstawie art. 73§1 kk w okresie próby oddaje oskarżonego pod dozór kuratora sądowego.

VI. Zwalnia oskarżonego w całości od ponoszenia kosztów sądowych zaliczając wydatki poniesione w sprawie na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

Pokrzywdzona H. N., wcześniej oskarżonego D. S. nie znająca, też nie przekazująca mu numeru swego telefonu komórkowego, poznała go w 2010 roku, kiedy to wówczas on przysłał na jej telefon komórkowy sms-a, a następnie gdzieś po pół roku do niej on zadzwonił proponując jej spotkanie w K.. Po jej aprobachie na tą propozycję oskarżonego, do tego ich spotkania wówczas w K. doszło, po czym po zaproszeniu przez pokrzywdzoną oskarżonego do domu swego, oskarżony już tam pozostał i zamieszkał u niej. Następnie oskarżony u pokrzywdzonej zamieszkiwał w jej mieszkaniu gdzieś przez okres dalszych około 8 miesięcy.

W tym też czasie oskarżony D. S. początkowo nic nie robiący, niczym się nie zajmujący, też nigdzie nie pracujący, następnie poinformował pokrzywdzoną, że prowadzi jakąś firmę, nie informując ją o szczegółach tej przez niego prowadzonej działalności gospodarczej, w tym i o siedzibie tej jego firmy. W czasie kiedy pokrzywdzona poirytowana tym zachowaniem i postępowaniem oskarżonego poinformowała go w końcu, że nie będzie go dalej utrzymywać oraz nakazała mu by poszedł on do pracy lub by się wyniósł, wyprowadził z jej mieszkania. Oskarżony reagując na te zarzuty i warunki pokrzywdzonej wówczas też poinformował ją, że załatwił sobie już pracę na ulicy (...) w K., w hurtowni, i faktycznie codziennie do pracy wychodził, twierdząc i przekazując pokrzywdzonej, że do tej pracy udaje się. Jednakże oskarżony mimo podjęcia tego zatrudnienia jak sam twierdził, otrzymywanego wynagrodzenia za tą pracę pokrzywdzonej nie przekazywał, i w tym też czasie kiedy wynagrodzenie miał pobierać, nie wracał do jej mieszkania przez okres tygodnia lub dwóch tygodni.

Po jakimś czasie, również i po fakcie kiedy matce pokrzywdzonej zginęły pieniądze, pokrzywdzona poinformowała oskarżonego, że nie chce mieć z nim nic wspólnego i poleciła oraz nakazała mu się wynosić, wyprowadzić z jej mieszkania.

Wcześniej jeszcze kiedy oskarżony zamieszkiwał w mieszkaniu pokrzywdzonej, nie będąc w nim i zameldowanym, pod adresem miejsca zamieszkania jej zarejestrował działalność gospodarczą, a to firmę pod nazwą (...).

Po tym jak pokrzywdzona nakazała oskarżonemu wyprowadzić się z jej mieszkania i po jego wyprowadzeniu się, w okresie od czerwca 2012 roku do dnia 18 października 2012 roku, oskarżony zaczął w internecie umieszczać różnego rodzaju ogłoszenia dotyczące działalności gospodarczej i założonej przez niego firmy (...), a którą zarejestrował bez zgody pokrzywdzonej pod jej adresem, miejsca jej zamieszkania, co skutkowało to i tym też, że do pokrzywdzonej zaczęli zgłaszać się następnie, nachodzić ją wierzyciele oskarżonego z żądaniami uregulowania zobowiązań i należności finansowych należnych im od oskarżonego, jak również oskarżony podszywając się pod pokrzywdzoną na stronach internetowych, też na portalach społecznościowych, ogłoszeniowych umieszczał obraźliwe informacje odnośnie pokrzywdzonej, ze wskazaniem jej danych adresowych oraz z jej zdjęciami, ją też znieważające, pomawiające oraz zniesławiające, nie tylko o charakterze matrymonialnym ale i również erotycznym, a także oskarżony wypisywał do pokrzywdzonej sms-y poprzez nie wyzywając ją słowami wulgarnymi i obelżywymi, a ją znieważającym i poniżającymi, ale i też z pogróżkami, i to zachowanie, postępowanie oskarżonego zaczęło się i trwało w okresie od czerwca 2011 roku, od kiedy właśnie pokrzywdzona zerwała znajomość z oskarżonym.

Ponadto oskarżony w listach przesłanych pokrzywdzonej w dniu 15 września 2012 roku i w dniu 19 września 2012 roku, groził w nich jej pozbawieniem życia, pisząc w pierwszym z tych listów, że: „Na początku pozdrawiam z nikąd i obiecuję że dopuki żyję, to ty żyć niebędziesz”; „Teraz obiecuję że zniszczę Ciebie, całe twoje życie...”; „Teraz się mnie bój bo przegięłaś i lepiej oglądaj się za siebie, bo kurwa obiecuję, że zapłacisz mi za wszystko. A ja jestem wszędzie. I zdarzy się durzo, już się dzieje i dzieć się będzie, bo kurwo cię zniszcze.”, a natomiast w drugim z listów swych napisał, że: „Nie doprowadzaj do sytuacji której oboje będziemy goszko żałować. Ja też jestem uparty i potrafię się zrewanżować.

Góra z górą się nie zejdzie. Zastanów się czy warto mi przeszkadzać, bo życie twoje zamienię w piekło, alboTo niesom puste słowa.”; „Nie prowokujcie mnie do złego.”

dowód: zeznania pokrzywdzonej H. N. – karta 6-7, 24-25, 67-68, 228-229 i 322-324 akt sprawy, wydruki internetowe – karta 15-17, 28-40, 70-71, 81e oraz 81g-81j akt sprawy, listy oskarżonego – karta 69, 81c-81d akt sprawy, dane teled adresowe – karta 129-214 akt sprawy, notatka urzędowa z dnia 21 listopada 2012 roku – karta 222-223 akt sprawy, opinia biegłego sądowego z zakresu grafologii i badań dokumentów z dnia 06 grudnia 2012 roku – karta 277-292 akt sprawy.

Oskarżony dotychczas nie był karany sądownie.

dowód: dane o karalności – karta 312 akt sprawy.

Oskarżony D. S. wyjaśniając w toku postępowania przygotowawczego (karta 120-121 i 255-257 akt sprawy) do winy nie przyznał się i podał, że nie jest prawdą, by miał wysłać pod adres pokrzywdzonej obraźliwe listy, sms-y na jej telefon oraz zaprzeczył by miał wysłać do niej list firmowany pieczętką o treści (...) ul. (...), (...)-(...) K., a zaczynający się od słów „szanowna p. N.”, też kwestionując, by został on przez niego napisany oraz podpisany i podał, że mogła go napisać pokrzywdzona która dysponowała jego pieczętką, a następnie też kwestionując by napisał i wysłał do pokrzywdzonej drugi list rozpoczynający się od słów „Droga D.!” , zaprzeczając także również, by miał w internecie umieszczać obraźliwe komentarze pod adresem pokrzywdzonej, ponieważ nie miał dostępu do komputera oraz do internetu, jak też nie korzystał z kafejek internetowych oraz także podał oskarżony, że posiadany przez niego wówczas telefon komórkowy o nr (...) sprzedał by mieć za co żyć, a kartę SIM do tego telefonu komórkowego wyrzucił gdzieś w październiku 2012 roku.

Sąd zważył co następuje.

Odpowiedzialności z art. 190a§1 i 2 kk podlega ten, kto przez uporczywe nękanie innej osoby lub osoby jej najbliższej wzbudza u niej uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia lub istotnie narusza jej prywatność oraz, kto podszywając się pod inną osobę, wykorzystuje jej wizerunek lub inne jej dane osobowe w celu wyrządzenia jej szkody majątkowej lub osobistej.

Przepis art. 190a kk wprowadzony został do kodeksu karnego art. 1 pkt 2 ustawy z dnia 25 lutego 2011 roku o zmianie ustawy – kodeks karny (Dz. U. Nr 72, poz. 381), i która to zmiana obowiązuje od dnia 06 czerwca 2011 roku, po przyjętym dwumiesięcznym vacatio legis.

Głównym przedmiotem ochrony przepisu art. 190a kk jest przede wszystkim szeroko rozumiana wolność, zarówno w aspekcie wolności „od czegoś”, a to na przykład od strachu, od nagabywania, od niechcianego towarzystwa innej osoby, jak i wolność „do czegoś”, a to przede wszystkim do zachowania swej prywatności, przy czym indywidualnym przedmiotem ochrony dalszym, drugoplanowym, ubocznym, jest też zdrowie, tak psychiczne jak i fizyczne osoby pokrzywdzonej tego rodzaju działaniem przestępczym.

Przepis ten penalizujący zjawisko tak zwanego „stalkingu”, istotę jego sprowadza do zachowania polegającego na uporczywym nękanii innej osoby lub osoby jej najbliższej, ze skutkami określonymi w dyspozycji przepisu art. 190a kk, w tym i tych wskazanych w jego §1 i 2, i pojęcie „stalkingu” generalnie odnosi się do pojęcia właśnie „nękania”, ale i również „osaczenia” czy też „prześladowania” i pochodnymi tych pojęć w zakresie tożsamości ich w odniesieniu do ich etymologii.

To przestępcze takie zachowanie i postępowanie zaliczane jest do tak zwanej przemocy emocjonalnej, a która w sposób istotny ingerująca w psychikę innej osoby, godzi jednocześnie w jej emocje oraz wywołuje ona też negatywne dla niej skutki, zarówno jednorazowe, jak i długotrwałe, mogące ujawnić się od razu lub mogące być odsunięte w czasie, przy czym dla specyfiki każdej przemocy emocjonalnej, także w postaci nękania, należy powtarzalność zachowania sprawcy, wyczerpującego z kolei pojęcie uporczywości, tej właśnie wymaganej dyspozycją przepisu art. 190a§1 kk, jako

ustawowego znamienia. Tak więc znamie „uporczywie” oznacza charakter postępowania sprawcy które albo ma trwać przez pewien czas albo powtarzać się kilkakrotnie, też wielokrotnie.

Nękanie zazwyczaj przejawia się w zachowaniach polegających na telefonowaniu, zwłaszcza w porze nocnej oraz w postaci też tak zwanych głuchych telefonów, też telefonowaniu ciągłym, zintensyfikowanym i skumulowanym w czasie, wysyłanie listów, e-maili, sms-ów, rozpowszechnianiu fałszywych informacji, też o charakterze pomówień, plotek, zniesławiających, obrażających i poniżających określoną osobę, itp., i ze słownikowej definicji tego terminu wynika, że „nękać” to ustawicznie dręczyć, trapić, niepokoić (czymś) kogoś, dokuczać komuś, czy też bezustannie niepokoić, gnębić, prześladować kogoś, nie dawać wytchnienia, nie dawać chwili spokoju (M. Szymczak (red.), Słownik języka polskiego, PWN t. II, Warszawa 1984, s. 317; komentarz do zmiany art. 190a kodeksu karnego wprowadzonej przez Dz. U. z 2011 roku, Nr 72 poz. 381, pkt 21, autor Magdalena Budzyn-Kulik).

W kontekście powyższego odnosząc się do zebranego w sprawie materiału dowodowego, to analiza jego i ocena w sposób niewątpliwy i niepodlegający kwestionowaniu wykazała winę i sprawstwo oskarżonego odnośnie popełnienia zarzucanych mu czynów, a wyczerpujących ustawowe znamiona występku określonych art. 190a§1 i 2 kk i art. 190§1 kk. Potwierdzeniem winy i sprawstwa oskarżonego D. S. odnośnie popełnienia czynu opisanego pod pkt I części wstępnej wyroku, wyznaczającym zakres jurysdykcyjny Sądu co do czasookresu jego popełnienia oraz rodzaju i sposobu działania przestępczego wobec pokrzywdzonej, i właśnie wyczerpującego ustawowe znamiona występku określonych art. 190a§1 i 2 kk, są przede wszystkim zeznania pokrzywdzonej H. N., a którym Sąd nadał przymiot w pełni wiarygodnych, prawdziwych i faktycznie podających fakty i okoliczności które w rzeczywistości zaistniały, i to w czasie i w okolicznościach przez pokrzywdzoną wskazywanych i określanych, i te jej zeznania konsekwentne i niezmiennie, nadto o cechach niewątpliwie szczerych, są ponadto logicznymi, pozbawionymi sprzeczności i nielogiczności, a w dalszej kolejności w pełni adekwatnymi i zbieżnymi z dalszym w tym zakresie zebrany materiał dowodowy, czyniąc je w tej sytuacji podstawą poglądu o zasadności tezy oskarżenia oskarżyciela publicznego w tym zakresie sformułowanej.

W kontekście powyższego także również podnieść należy i wskazać, uzupełniając zeznania pokrzywdzonej w tym powyższym zakresie, że zeznania pokrzywdzonej znajdują też oparcie w wydrukach ogłoszeń na portalu społecznościowym, ogłoszeniowym, w rodzaju, treściach oraz o charakterze jak podawanym i określanym przez pokrzywdzoną, a także i w fakcie, że pomimo zaprzeczeń oskarżonego o posiadaniu telefonu komórkowego o nr (...), z telefonu tego wykonywał on połączenia telefoniczne i sms-owe z posiadanymi przez pokrzywdzoną telefonami w czerwcu 2012 roku oraz w późniejszych miesiącach 2012 roku, co jednoznacznie wynika to z analizy danych transmisyjnych udostępnionych przez P4 Sp. z o.o. z siedzibą w W. (karta 129-214 i 222-223 akt sprawy).

Natomiast odnośnie czynu opisanego pod pkt II części wstępnej wyroku, a wyczerpującego ustawowe znamiona występkę określonego art. 190§1 kk w zw. z art. 12 kk, to potwierdzeniem winy i sprawstwa oskarżonego D. S. są nie tylko zeznania pokrzywdzonej H. N., ale i te przedmiotowe listy z dnia 15 września 2012 roku i z dnia 19 września 2012 roku przez oskarżonego sporządzone, i przez niego do niej następnie wysłane, oraz opinia biegłego sądowego z zakresu grafologii i badań dokumentów, w sposób niewątpliwy podającego i wskazującego w jej konkluzji, że listy te sporządził oskarżony, że on jest ich autorem, i ten wniosek końcowy biegły sądowy ten sformułował w sposób jednoznaczny i kategoryczny. W tej sytuacji w kontekście powyższego stwierdzić i przyjąć należy, że w tym zakresie brak jest jakichkolwiek podstaw do kwestionowania wiarygodności zeznań pokrzywdzonej H. N. wskazującej właśnie, że to oskarżony jest autorem tych przedmiotowych listów i to on je do niej wysłał i to w celu w ten sposób przekazania jej gróźb pozbawienia jej życia, bo to z ich w sposób jednoznaczny wynika, skoro te jej zeznania znajdują właśnie pełne potwierdzenie w opinii biegłego sądowego z zakresu grafologii i badań dokumentów (karta 277-292 akt sprawy), i dalej podnieść należy, że z kolei brak jest jakichkolwiek podstaw by tą opinię tego biegłego sądowego i jej wnioski końcowe można byłoby zakwestionować. Stąd też Sąd opinię biegłego sądowego z zakresu grafologii i badań dokumentów J. F. z dnia 06 grudnia 2012 roku uznał za w przedmiotowej sprawie rozstrzygającą i decydującą, właśnie przede wszystkim w zakresie odnoszącym się co do określenia autora sporządzającego przedmiotowe listy będących przedmiotem badania biegłego sądowego, a którym właśnie był oskarżony D. S., uznając też tą opinię za pełną, jasną, pozbawioną sprzeczności i nielogiczności, też wydaną w oparciu o uzyskany od oskarżonego materiał porównawczy

i ze wskazaną metodą porównawczo-poznawczą, precyzyjnie również udokumentowaną, czyniącą ją w tej sytuacji w pełni profesjonalną i praktycznie niepodważalną co do wniosków końcowych.

Stąd też wyjaśnienia oskarżonego w tym zakresie złożone, a kwestionującego, zaprzeczającego by to on był autorem tych przedmiotowych listów, uznać należy za niewiarygodne, nieprawdziwe, a wręcz kłamliwe i fałszywe, a w tym zakresie wersja przez niego przedstawiona, i sugerująca, że autorem tych listów mogła być pokrzywdzona, jest niczym innym jak kontynuacją jego przestępczego postępowania polegającego na nękanii oraz na znieważaniu, pomawianiu i zniesławianiu pokrzywdzonej postępowaniami i zachowaniami niewątpliwie godzącymi w jej godność i cześć również jako kobiety. Wskazać w powyższym zakresie również należy, że groźba o której mowa w dyspozycji przepisu art. 190§1 kk, typizującego tak zwaną groźbę karalną, to jest groźbę popełnienia przestępstwa na szkodę osoby lub szkodę osoby jej najbliższej, jeżeli groźba ta wzbudza w zagrożonym uzasadnioną obawę, że będzie spełniona, to osoba pokrzywdzona w tej sytuacji tą groźbę musi potraktować poważnie i uważać jej spełnienie za prawdopodobne, lecz jednocześnie natomiast nie jest wymagane obiektywne niebezpieczeństwo realizacji tej groźby, przy czym też wskazać należy, że obawa spełnienia, realizacji takiej groźby przynależy jedynie subiektywnej ocenie osoby pokrzywdzonej, taką groźbą zagrożonej, i jej przekonanie o prawdopodobieństwie realizacji tej groźby ma być uzasadnione okolicznościami odnoszącymi się tak do treści jej oraz czasu i sytuacji jej wypowiedzenia, w sumie skutkującej tym, że osoba grożącego zrobiła skuteczne wrażenie na osobie zagrożonej, tak jak by zrobiła wrażenie na obiektywnym, normalnie wrażliwym obserwatorem, że groźba wyrażona została serio i daje podstawy do uzasadnionej obawy jej spełnienia i taka oczywiście może być przejawiona wobec osoby pokrzywdzonej bezpośrednio pod jej adresem w jej obecności, przez zapowiedź słowną czy też przez wyrażenie gestem, za pośrednictwem innej osoby, a i też za pośrednictwem telefonu, sms-ów, e-maili, internetu, itp., ale i też za pośrednictwem listu, a więc groźba karalna może być wyrażona przez każde zachowanie się sprawcy, jeżeli uzewnętrznia ono w sposób niewątpliwy groźbę popełnienia przestępstwa (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 1987 roku, OSNKW 1988, poz. 21). W tym powyższym zakresie ponadto też wskazać należy, że dla bytu występku określonego art. 190§1 kk wystarczy wykazać, że właśnie groźba subiektywnie (w odbiorze zagrożonego nią) wywołała obawę spełnienia, i weryfikując ją obiektywnie w zakresie tego czy zagrożony istotnie mógł w danych okolicznościach w ten sposób groźbę odebrać (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 1997 roku, sygn. akt II KKN 171/96, wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 04 lipca 2002 roku, sygn. akt II AKa 163/2002, KZS 2002, z. 7-8, poz. 44, wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 17 grudnia 2008 roku, sygn. akt II AKa 196/08, wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 28 października 2008 roku, sygn. akt II AKa327/08), i odnosząc się do realiów przedmiotowej sprawy w sytuacji kiedy pokrzywdzona nie tylko groźbami karalnymi w postaci pozbawienia jej życia, ale i też zachowaniami określonymi dyspozycją przepisu art. 190a§1 i 2 kk nękana była przez oskarżonego i to przez dłuższy okres czasu, to niewątpliwym jest i niepodlegającym kwestionowaniu, że pokrzywdzona miała w pełni nie tylko subiektywne, ale i obiektywne podstawy do przyjęcia uzasadnionej i realnej obawy, że oskarżony kierując pod jej adresem groźby pozbawienia jej życia, te faktycznie może spełnić, i analiza treści przedmiotowych listów w sprawie zakwestionowanych, a przez oskarżonego do pokrzywdzonej wysłanych i jej doręczonych, w pełni powyższy pogląd potwierdza i uzasadnia, czyniąc tezę oskarżenia oskarżyciela publicznego w tym zakresie również w pełni zasadną.

Natomiast odnośnie zeznań świadków J. S. (karta 44-45 akt sprawy) oraz H. J. (karta 46-47 akt sprawy), to uznać należy, że te jako nie wpływające na ustalony stan faktyczny w przedmiotowej sprawie, nie mogą być uznanymi za w sprawie rozstrzygające i decydujące, a tym bardziej za ekskulpujące oskarżonego od popełnienia zarzucanych i przypisanych mu czynów.

Wobec powyższego Sąd przypisał oskarżonemu popełnienie zarzucanych czynów, a wyczerpujących ustawowe znamiona występku określonych art. 190a§1 i 2 kk oraz art. 190§1 kk w zw. z art. 12 kk i wymierzył oskarżonemu kary jednostkowe po 1 roku pozbawienia wolności oraz karę łącznej 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania tytułem próby na okres lat 3, jako kar w pełni realizujących wymogi zasad prewencji ogólnej i szczególnej oraz sprawiedliwej odpłaty, biorąc z jednej strony pod uwagę fakt, że przestępstwa przypisane oskarżonemu cechują się znacznym stopniem społecznej szkodliwości i są one nagminnie popełniane, z drugiej zaś strony biorąc pod uwagę fakt, że oskarżony dotychczas nie był karany sądownie, i uznał, że wymierzone kary jednostkowe pozbawienia wolności oraz kara łączna pozbawienia wolności orzeczona z dobrodziejstwem

warunkowego zawieszenia jej wykonania umożliwią w pełni zrealizowanie celów kary wobec oskarżonego, także w zakresie uświadomienia przez niego sobie naganności jego zachowania, również w zakresie szkód moralno-etycznych, osobistych niewątpliwie wyrządzonych pokrzywdzonej, niewątpliwie też naruszających w sposób istotny jej prywatność, ale i również wzbudzających u niej poczucie zagrożenia, i mają one także zapobiec powrotowi oskarżonego do przestępstwa, również podobnych jak mu przypisanych.

Powyższe cele resocjalizacyjne ma i zrealizować także orzeczenie o oddaniu oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego, a które znajduje uzasadnienie w przepisie art. 73§1 kk.

Natomiast zwolnienie oskarżonego, bezrobotnego, nie posiadającego majątku i utrzymującego się z pomocy opieki społecznej, od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych znajduje uzasadnienie w przepisie art. 624§1 kpk.